

[Statsministeren]

andre EU-lande, kun indeholder de tilsætningsstoffer, der er opført på listen i direktiverne og kun i de mængder, der er tilladt. Den danske kontrol med varer fra andre lande kan ifølge sagens natur kun ske via stikprøver. En ensartet kontrol allerede i producentledet betyder selvfølgelig en klar forbedring.

Som jeg nævnte indledningsvis i min rede-gørelse, har Danmark i sidste instans mulighed for at anvende miljøgarantien. Hermed vil jeg ganske klart understrege to holdninger, som også industriministeren i realiteten har varslet på rådsmødet den 10. marts.

For det første: Hvis direktivet ikke har en udformning, der er acceptabel for Danmark, vil vi stemme nej.

For det andet: Når direktivet foreligger i sin endelige udformning, vil den danske regering også i givet fald være fast besluttet på at anvende miljøgarantien i relation til de stoffer, vi anser for sundhedsmæssigt betænkelige. Men det er lige så klart, at vi naturligvis må afvente de kommende forhandlinger og, når de er afsluttet, så vurdere, hvordan det endelige forslag og det endeligt vedtagne forslag ser ud. Men som jeg sagde det: Hvis det ikke er tilfredsstillende, er regeringen af den opfattelse, at miljøgarantien skal anvendes.

Jeg håber med denne konkrete gennemgang af sagsforløbet at have påvist, at regeringen ikke har opgivet kampen mod de tilsætningsstoffer, som vi finder er sundhedsmæssigt betænkelige.

Så meget om den konkrete sag. Og så til erfaringerne. Kunne sagen – selv om den som nævnt ikke er afsluttet – være håndteret anderledes op til rådsmødet den 10. marts i år? Kan der udpeges syndere? Og i givet fald hvem er den eller de formastelige? Er der nogen, der har sovet i timen? Kort sagt, hvad kan vi lære af denne sag?

Jeg vil gerne i denne opsummering af vore erfaringer understrege, som det ligger oplyst for mig, at alle normale procedurer for behandlingen af Rådets direktiver er blevet fulgt – fra det forberedende arbejde, herunder behandlingen i Rådets regi, arbejdsgrupperne for levnedsmidler, i regeringens EU-specialudvalg og Fællesmarkedsudvalget, til behandlingen i Folketingets Markedsudvalg.

Men når det er sagt, hæfter jeg mig ved et par enkelte passager i den periode, forslaget

har været til behandling på forskellige niveauer. Jeg hæfter mig ved, at det oplysningsskema, som Udenrigsministeriet fremsender til Markedsudvalget i juli 1992, placerer »madsminkedirektivet« i den rubrik, der hedder »mindre vigtige direktiver«.

Det må give anledning til megen undren, fordi det at kalde et sådant direktiv mindre vigtigt mildt sagt ikke harmonerer med det, den daværende regering klassificerede som et politisk vigtigt direktiv. Når dette er sagt, skal jeg tilføje for god ordens skyld, at det forhandlingsmandat, regeringen – den nuværende regering – fremlagde, i øvrigt har haft tilslutning i Markedsudvalget fra regeringspartierne samt fra V og fra K. Den politiske håndtering i Ministerrådet er sket i overensstemmelse hermed.

Men når nu spillereglerne er fulgt – naturligvis, havde jeg nær sagt – med et par enkelte undtagelser, så må vi overveje, hvordan vi kan forbedre disse retningslinjer for behandling af direktivforslag fra EU. Min samlede vurdering er derfor, at vi i den fremadrettede behandling af EU-forslag især må interessere os for en række faktorer.

For det første, at den allerførste politiske vurdering fra dansk side af EU's direktivforslag må ske på et tidligere tidspunkt.

For det andet, at vi får sikret et tættere samspil mellem embedsværkets sagsvurdering og den politiske proces. Fru Lone Dybkjær var inde på i sin indledning, at man, når man ser på det relativt ret lange forløb, godt kan stille sig selv det spørgsmål: Ville det ikke have været bedre, hvis vi havde fået tingene sådan tilrettelagt, at kommunikationen, som det hedder, forbindelseslinjerne mellem Levnedsmiddelstyrelsen – for et par år tilbage, for endnu flere år tilbage, da det starter tilbage i 1988 – og det politiske niveau var mere intens?

Vi ved jo alle, at Levnedsmiddelstyrelsen gjorde et stort stykke arbejde, et meget stort stykke arbejde, ved adskillige rejser til andre medlemslande, ved fremsendelse af masser af dokumentation for de danske standpunkter, og jeg synes også, at vi kan drage den erfaring og den lære, at når vi skal styrke vore spilleregler, så bør vi på det tidlige stadium styrke forbindelseslinjerne mellem embedsværkets sagsbehandling og det politiske niveau.

For det tredje, at vi tilrettelægger trinnene sådan, at vi opnår et mere direkte samspil mel-